

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

ENEN I VERDEN

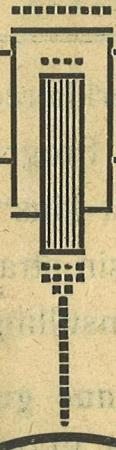
**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

5623

Tilhører Det Danske Filmmuseum

Ene i Verden

En forældreløs ung Piges Roman

4 Akter.

Optaget af
Nordisk Films Co.

65 Afdl.

B61

Hedda Sophie Traug

Fru Clara Wieth,

Publikums erklærede Yndling,
hvis Navn i Programmet altid
betyder „fuldt Hus“, glæder os
paa ny med sin straalende ægte
Menneskefremstilling.

**Alene for denne gudbenaadede
Kunstnerindes Skyld vil denne
Film blive set og beundret rundt
om paa hele Jorden. Og den
fortjener det — spændende og
gribende som den er!**

HOVEDPERSONERNE:

Fabrikant Melchior: Johs. Ring
Ellen, hans Datter: Clara Wieth
Grev v. Löwenborg:

Henry Seemann

Komtesse Luigi, en Svindlerske:
Gerda Christophersen

Handlingen foregaar dels i Fabrikant Melchiors Hjem, dels paa det stolte og pragtfulde Slot Löwenborg og i dette Herresædes herlige Naturomgivelser.

Af Afdelingerne fremhæves:

I Fabrikant Melchiors Hjem.
Økonomiske Bekymringer.
„Bring mig Theen, mit Barn!“
Stimulerende Midler.
„Fader, du sover jo!“
Ellen telefonerer til sin Onkel.
Advokat Steen og Lægen.
For stor en Dosis Morfin!
Ved Nattetid.
Ellen er blevet stærkt rystet.
Søvngængersken.
„Kære, lille Fa'r!“
Hans Yndlingsmelodi.
Forinden Auktionen.
Maleriudstillingen.
„Jeg kan ikke sælge Dem dette
Billedet.“
Grev v. Løwenborg hos Advokaten.
En mærkelig ung Pige.
Hun vil selv tjene sit Brød!
Paa Løwenborg.
Barnets Opdragelse.

En Guvernante.

Dagen efter.

„Skriv, at jeg med Tak modtager
Tilbuddet.“

Et Bekendtskab fra Monte Carlo.

Det internationale Forbryderpar.

„Grev Rubini“ og „Komtesse Luigi“.
To gode Kammerater.

Hvor Familiesmykkerne opbevares!

Selskab paa Slottet.

Indbrud i det hemmelige Smykkerum.

„Frøken Melchior skulde vel ikke
kende noget nærmere til Tyve-
riet?“

Opdagerens List.

En Times Tid senere.

I Søvne.

Tilbage til sit tidligere Værelse.

Komtesse Luigi har fanget Tyven!

Et vigtigt Telegram!

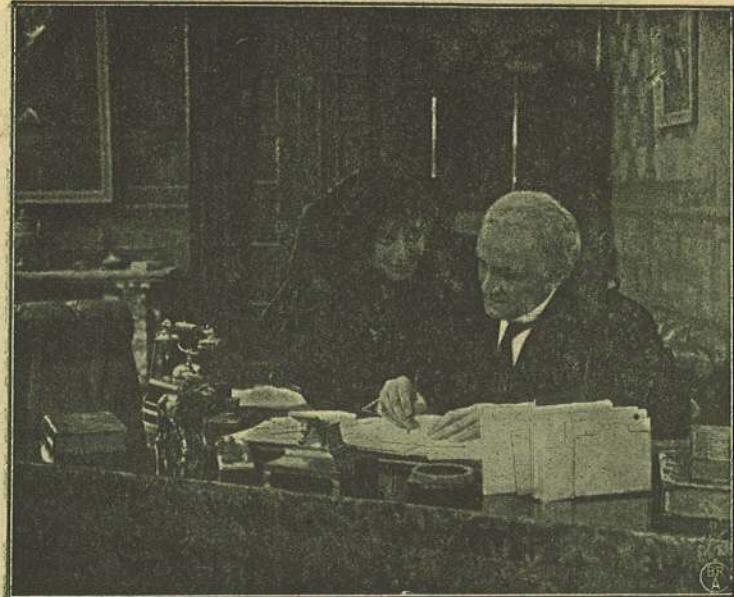
Følg med mig, Fa'r. Jeg har fanget
den rigtige Tyv!

Under Søvnens Tvang.

En lykkelig Afslutning.

ENHVER, som har Hjertet
paa rette Sted, vil det
glæde at følge Filmens Heltinde
fra det opløste Hjem til Slottets
Pragt, og med varm Sympati
tager Tilskueren Del i de
bevægede Tildragelser,
som den fader-
og moderløse
unge Pige
oplever.

Ellen Melchior hos sin Onkel.

Ene i Verden.

Fabrikant Melchior er plaget af økonomiske Bekymringer, der hober sig op omkring ham i en Grad, saa de truer med at formørke hans Forstand. For ikke helt at knække sammen, maa han tage sin Tilflugt til stimulerende Midler. Daglig indtager han en betydelig Dosis Morfin. Lidt efter lidt undergraver Morfinen hans Konstitution, og en Dag finder Datteren, Ellen, ham siddeende død i en Lænestol. Han har udaandet, medens hun har spillet hans Yndlingsmelodi for ham.

Fabrikant Melchior har hidtil forstaaet at holde alle Sorger borte fra sin kære Pige. Nu møder Livets tunge

Clara Vieth.

Alvor hende pludselig i Dødens uhyggelige Skikkelse. Det er derfor intet Under, at Faderens Død ganske bringer hende fra Sans og Samling, saaledes at hun under Indflydelse af den sjæelige Rystelse, Begivenheden har bibragt hende, den følgende Nat gaar i Søvne. I denne Tilstand genoplever hun de sidste Minutter hun og Faderen var sammen i, indtil det Øjeblik, da hun sætter sig til Flyglet for at spille Faderens Yndlingsmelodi. Da vækker Flyglets Toner hende.

I den første vanskelige Tid, som melder sig efter Faderens Død, finder Ellen Støtte og Hjælp hos sin Onkel, Advokat Steen. Han tilbyder hende Ophold i sit Hjem, men hun afslaar hans velmente Tilbud. Hun er for stolt til for længere Tid at ville ligge andre til Byrde. Hun vil selv tjene til sit Brød.

Det viser sig, at alt, hvad Fabrikant Melchior har efterladt sig, er Gæld. Hele hans tidligere Indbo skal derfor stilles til Auktion. Forinden Auktionen arrangeres en Udstilling af de Malerier og Kunstsager, som tidligere har tilhørt det Melchior'ske Hjem, og som nu skal spredes for alle Vinde.

Udstillingen besigtiges bl. a. af Grev v. Löwenborg, der forelsker sig i et Portræt af en ung Pige — mindre formedelst Billedets kunstneriske Værdi end paa Grund af Modellens sjælfulde Ynde. Han vil købe Billedet, men Udstillingens Tilsynshavende bedrøver ham med Meddelelsen om, at Billedet ikke er til Salg. Det skyldes en Fejltagelse, at det er blevet ophængt mellem Udstillingens andre. Det tilhører i Virkeligheden Advokat Steen, der forøvrigt er Onkel til den unge Dame, Portrættet forestiller.

Blandt Blomster.

Grev v. Löwenborg, der endnu er en ung Mand, har for en Del Aar siden mistet sin Hustru. Han har en lille Datter, hvis Opdragelse hidtil har været overladt til Grev v. Löwenborgs Søster, men Barnet er nu i den Alder, at Broder og Søster begge finder det riktigst at lægge dets videre Uddannelse i Hænderne paa en Guvernante. Gennem Advokat Steen har Grev v. Löwenborg hørt om Ellens bestemte Forsæt: selv at ville tjene til sit Ophold. Da nu Spørgsmaalet om en Guvernante melder sig, kommer han i Tanker om den unge Pige, i hvis Træk han har forelsket sig paa Udstillingen. Gennem Onklen tilbyder han hende Stillingen som Guvernante for hans lille Datter, og hun modtager Tilbudet.

Smykkerne er forsvundne!

Samtidig med at Ellen tiltræder sin nye Plads, ankommer et Par Udlændinge til Löwenborg. Under et Besøg i Monte Carlo har Grev v. Löwenborg stiftet Bekendtskab med en Grev Rubin og en Komtesse Luigi og har inviteret dem til ved Lejlighed at gæste sig. Han har ingen Anelse om, at der under de fornemme Navne i Virkeligheden skjuler sig et berygtet internationalt Forbryderpar.

Komtesse Luigi og Grev Rubinis Ankomst til Löwenborg fejres ved en lille Fest paa Slottet. Midt under Festen alarmeres Selskabet ved Efterretningen om, at en Samling kostbare Familiesmykker, som Grev v. Löwenborg havde overladt til sin Søster at opbevare, er blevet stjalet. Der bliver almindelig Opstandelse, og Politiet tilkaldes, men

Søvngængersken.

saa snedigt forstaar Komtesse Luigi at dreje Forholdene, at Mistanken for Tyveriet rettes mod Guvernanten. Endnu savner man dog Bevis, og for at fremskaffe et saadant bliver en Opdager boende paa Slottet.

Den følgende Nat sker det, at Ellen gaar i Søgne. I sin bevidstløse Tilstand begiver hun sig til de Værelser, der bebos af Komtesse Luigi. Denne er ikke sen til at opfatte, hvilken Fordel hun kan have af denne Hændelse. Hurtigt drejer hun Nøglen om og spærer saaledes Tilbagevejen for Ellen. Hele Huset bliver alarmeret. Fra Mund til Mund iler Efterretningen om, at Tyven er fanget, og der hersker almindelig Glæde over, at det saa hurtigt lykkes at konstatere, hvem der har begaet det dristige Tyveri af

I Livsfare.

Familiesmykkerne. Thi selvfølgelig nærer ingen den ringeste Tvivl om, at Smykketyven er identisk med den unge Dame, som er blevet paagrebet i Komtesse Luigis Værelser, uden at kunne angive, i hvilket Ærinde hun har begivet sig derhen. Hendes Forklaring om, at hun er gaaet i Søgne, finder ingen Tiltro. Selv Grev v. Löwenborg maa indrømme for sig selv, at Indicierne, der hober sig op omkring den ulykkelige unge Pige, vidner stærkt mod hendes Uskyldighed. Næste Morgen lader han sin Søster tilskrive Guvernanten, at han ikke ønsker hende straffet for Tyveri, men at hun har at forlade Slottet inden 24 Timer.

I al denne Ulykke har Ellen kun bevaret en eneste Ven, der ikke tvivler paa hendes Hæderlighed. Det er Grev v.

„Tyven er fundet!“

Löwenborgs lille Datter, Irma, hvis uforbeholdne Kærlighed det er lykkedes Ellen at vinde paa den korte Tid, der er gaaet. Irma har med barnlig Iver taget Ellen i Forsvar og heftigt protesteret mod de Beskyldninger, der rettedes mod hendes kære Guvernante. Jo flere Indicier der dynger sig op mod Ellen, jo fastere slutter den trofaste Irma sig til hende.

Tilfældet vil, at det netop bliver Irma, der afslører det Forbryderpar, som i Virkeligheden har begaaet Tyveriet af Familiesmykkerne, og saaledes renser Ellen for Mistanke. Irma opdager tilfældigt, at „Grev Rubini“ forsvinder ind gennem en hemmelig Dør, bag hvilken en Trappe fører op til Slottets Taarnkammer. Irma følger efter ham og er-

Politiets Fangst.

farer paa den Maade, at det er „Greven“, der har stjalet de kostbare Smykker og gemt dem i Taarnkammeret. Som en klog lille Pige smækker hun Døren i Laas efter ham og skynder sig saa afsted for at hente sin Fader.

Samtidig er der kommen telegrafisk Ordre til det lokale Politi om at arrestere Forbryderparret, som under Navnene Grev Rubini og Komtesse Luigi opholder sig som Gæster paa Löwenborg, og Begivenhederne udvikler sig nu næsten hurtigere, end man kan beskrive dem. Politiet arresterer „Komtesse Luigi“. Hendes Forbundsælle, „Grev Rubini“ faar en anden Skæbne. Da han ser sig fanget som Rotten i sin Fælde, vil han forsøge at undvige, inden Lovens Haanhævere naar ham. Han finder et Tov og vil ved dettes Hjælp

Kærlighedserklæringen.

fire sig ned fra Taarnet, men Vinduessprossen, i hvilken han har fastgjort Tovet, er gammel og mør. Den knækker; han styrter ned fra Taarnets Højde og knuses i Faldet mod Stenbroen.

Alene ledet af sit barnlige Instinkt har lille Irma intet Øjeblik tvivlet om Ellens Uskyld, hvorimod Grev v. Löwenborg til Trods for sit Hjertes Følelser har ladet sig vildlede af nogle bestikkende Kendsgerninger. Skamfuld beder han nu den unge Pige om Tilgivelse, idet han yder hende den Oprejsning, hun saa rigelig fortjener, ved at anmode hende om at blive hans Hustru og Irma i Moders Sted.

Under Søvnens Tvang.

Fabrikant Melchior er plaget af økonomiske Bekymringer, der hober sig op omkring ham i en Grad, saa de truer med at formørke hans Forstand. For ikke helt at knække sammen, maa han tage sin Tilflugt til stimulerende Midler. Daglig indtager han en betydelig Dosis Morfin. Lidt efter lidt undergraver Morfinen hans Konstitution, og en Dag finder Datteren, Ellen, ham siddende død i en Lænestol. Han har udaandet, medens hun har spillet hans Yndlingsmelodi for ham.

Fabrikant Melchior har hidtil forstaaet at holde alle Sorger borte fra sin kære Pige. Nu møder Livets tunge Ålvor hende pludselig i Dødens uhyggelige Skikkelse. Det er derfor intet Under, at Faderens Død ganske bringer hende fra Sans og Samling, saaledes at hun under Indflydelse af den sjæelige Rystelse, Begivenheden har bibragt hende, den følgende Nat gaar i Søvne. I denne Tilstand genoplever hun de sidste Minutter hun og Faderen var sammen i, indtil det Øjeblik, da hun sætter sig til Flyglet for at spille Faderens Yndlingsmelodi. Da vækker Flyglets Toner hende.

I den første vanskelige Tid, som melder sig efter Faderens Død, finder Ellen Støtte og Hjælp hos sin Onkel, Advokat Steen. Han tilbyder hende Ophold i sit Hjem, men hun afslaar hans velmrente Tilbud. Hun er for stolt til for længere Tid at ville ligge andre til Byrde. Hun vil selv tjene til sit Brød.

Det viser sig, at alt, hvad Fabrikant Melchior har efterladt sig, er Gæld. Hele hans tidlige Indbo skal derfor stilles til Auktion. Forinden Auktionen arrangeres en Udstilling af de Malerier og Kunstsager, som tidligere har tilhørt det Melchior'ske Hjem, og som nu skal spredes for alle Vinde.

Udstillingen besigtiges bl. a. af Grev v. Löwenborg, der følesker sig i et Portræt af en ung Pige - mindre formedelst Billedets kunstneriske Værdi end paa Grund af Modellens sjælfulde Ynde.

Han vil købe Billedet, men Udstillingens Tilsynshavende bedrører ham med Meddelelsen om, at Billedet ikke er til Salg. Det skyldes en Fejltagelse, at det er blevet op hængt mellem Udstillingens andre. Det tilhører i Virkeligheden Advokat Steen, der forsvrigt er Onkel til den unge Dame, Portrættet forestiller.

Grev v. Löwenborg, der endnu er en ung Mand, har for en Del Aar siden mistet sin Hustru. Han har en lille Datter, hvis Opdragelse hidtil har været overladt til Grev v. Löwenborgs Søster, men Barnet er nu i den Alder, at Broder og Søster begge finder det rigtigst at lægge dets videre Uddannelse i Hænderne paa en Guvernante. Gennem Advokat Steen har Grev v. Löwenborg hørt om Ellens bestemte Forsæt: selv at ville tjene til sit Ophold. Da nu Spørgsmaalet om en Guvernante melder sig, kommer han i Tanker om den unge Pige, i hvis Træk han har forelsket sig paa Udstillingen. Gennem Onklen tilbyder han hende Stilling ~~som~~ som Guvernante for hans lille Datter, og hun modtager Tilbudet.

Samtidig med at Ellen træder sin nye Plads, ankommer et Par Udlændinge til Löwenborg. Under et Besøg i Monte Carlo har Grev v. Löwenborg stiftet Bekendtskab med en Grev Rubini og en Komtesse Luigi og har inviteret dem til ved Lejlighed at gæste sig. Han har ingen Anelse om, at der under de fornemme Navne i Virkeligheden skjuler sig et berygtet internationalt Forbryderpar.

Komtesse Luigi og Grev Rubinis Ankomst til Löwenborg fejres ved en lille Fest paa Slottet. Midt under Festen alarmeres Selskabet ved Efterretningen om, at en Samling kostbare Familiesmykker, som Grev v. Löwenborg havde overladt til sin Søster at opbevare, er blevet stjalet. Der bliver almindelig Opstandelse, og Politiet tilkaldes, men saa snedigt forstaar Komtesse Luigi at dreje Forholdene, at Mistanken for Tyveriet rettes mod Guvernanten. Endnu savner man dog Bevis, og for at fremskaffe et saadant bliver en Opdager boende paa Slottet.

Den følgende Nat sker det, at Ellen gaar i Søvne. I sin bevidstløse Tilstand begiver hun sig til de Værelser, der bebos af Komtesse Luigi. Denne er ikke sen til at opfatte hvilken Fordel, hun kan have af denne Hændelse. Hurtigt drejer hun Nøglen om og spærre saaledes Tilbagevejen for Ellen. Hele Huset bliver allarmert. Fra Mund til Mund iler Efterretningen om, at Tyven er fanget, og der hersker almindelig Glæde over, at det saa hurtigt lykkedes at konstatere, hvem der har begaaet det dristige Tyveri af Familiesmykkerne. Thi selvfølgelig nærer ingen den ringeste Tvivl om, at Smykketyven er identisk med den unge Dame, som er blevet paagrebet i Komtesse Luigis Værelser uden at kunne angive, i hvilket År inde hun har begivet sig derhen. Hendes Forklaring om, at hun er gaaet i Søvne, finder ingen Tiltro. Selv Grev v. Löwenborg maa indrømme for sig selv, at Indicierne, der hober såg op omkring den ulykkelige unge Pige, vidner stærkt mod hendes Uskyldighed. Næste Morgen lader han sin Søster tilskrive Guvernanten, at han ikke ønsker hende straffet for Tyveriet, men at hun har at forlade Slottet inden 24 Timer.

I al denne Ulykke har Ellen kun bevaret en eneste Ven, der ikke tvivler på hendes Hederlighed. Det er Grev v. Löwenborgs lille Datter, Irma, hvis uforbeholdne Kærlighed det er lykkedes Ellen at vinde på den korte Tid, der er gaaet. Irma har med barnlig Iver taget Ellen i Forsvar og heftigt protesteret mod de Beskyldninger, der rettedes mod hendes kære Guvernante. Jo flere Indicier der dynges sig op mod Ellen, jo fastere slutter den trofaste Irma sig til hende.

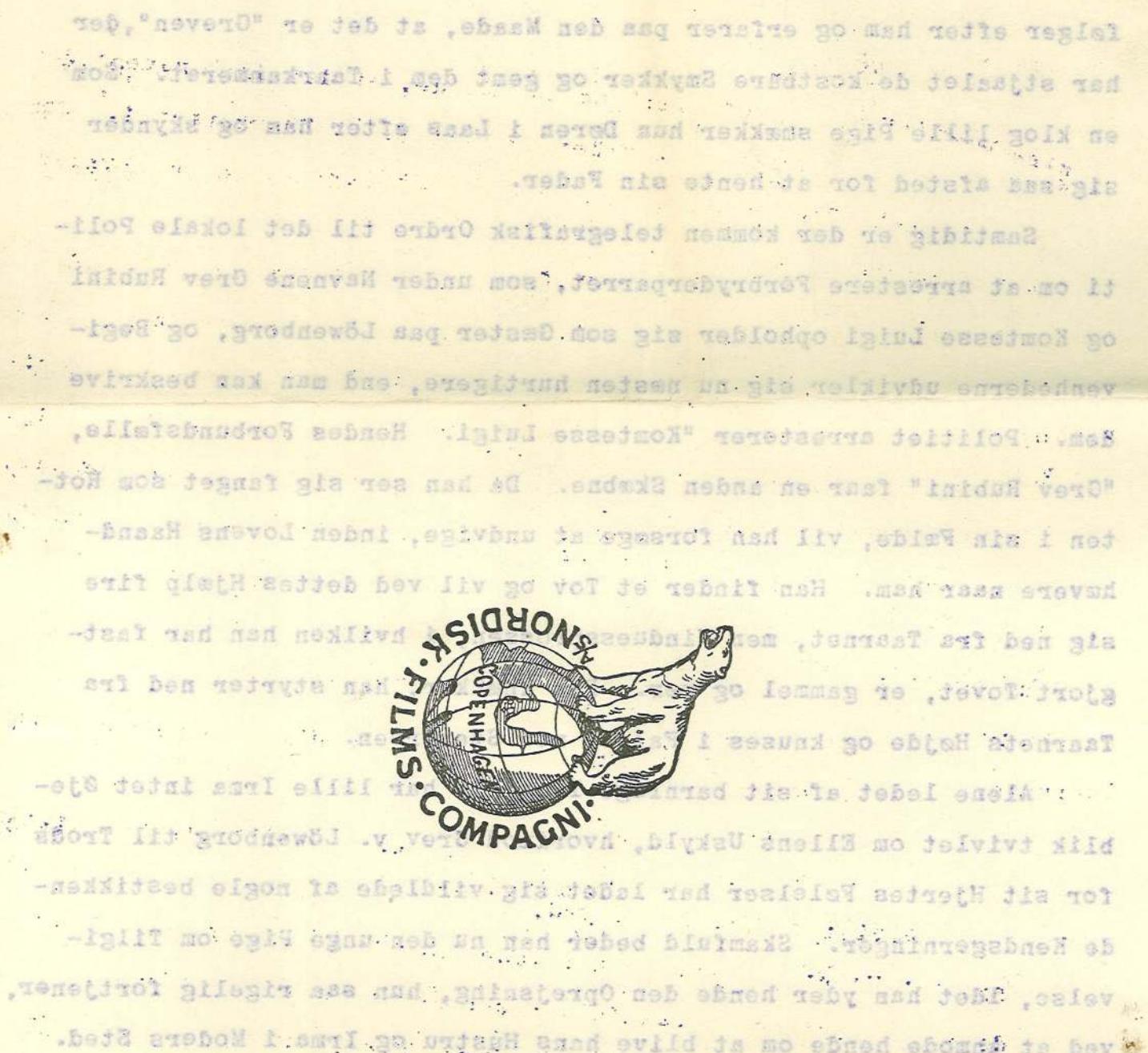
Tilfældet vil, at det netop bliver Irma, der afslører det Forbryderpar, som i Virkeligheden har begaaet Tyveriet af Familiesmykkerne, og saaledes renser Ellen for Mistanke. Irma opdager tilfældigt, at "Grev Rubini" forsvinder ind gennem en hemmelig Dør, bag hvilken en Trappe fører op til Slottets Taarnkammer. Irma

folger efter ham og erfarer paa den Maade, at det er "Greven", der har stjaalet de kostbare Smykker og gemt dem i Taarkammeret. Som en klog lille Pige smækker hun Døren i Laas efter ham og skynder sig saa afsted for at hente sin Fader.

Samtidig er der kommen telegrafisk Ordre til det lokale Politi om at arrestere Førbryderparret, som under Navnene Grev Rubini og Komtesse Luigi opholder sig som Gæster paa Löwenborg, og Begivenhederne udvikler sig nu næsten hurtigere, end man kan beskrive dem. Politiet arresterer "Komtesse Luigi". Hendes Forbundsfælle, "Grev Rubini" faar en anden Skæbne. Da han ser sig fanget som Rotten i sin Falde, vil han forsøge at undvige, inden Lovens Haandhævere naar ham. Han finder et Tov og vil ved dettes Hjælp fire sig ned fra Taarnet, men Vinduessprossen, i hvilken han har fastgjort Tovet, er gammel og mør. Den knækker, han styrter ned fra Taarnets Højde og knuses i Faldet mod Stenbroen.

Alene ledet af sit barnlige Instinkt har lille Irma intet Øjeblik tvivlet om Ellens Uskyld, hvorimod Grev v. Löwenborg til Trods for sit Hjertes Følelser har ladet sig vildlede af nogle bestikkende Kendsgerninger. Skamfuld beder han nu den unge Pige om Tilgivelse, idet han yder hende den Oprejsning, hun saa rigelig fortjener, ved at anmode hende om at blive hans Hustru og Irma i Moders Sted.

oooooooooooo000oooooooooooo

D e m L e b e n e n t r ü c k t .

Drama in vier Akten.

Personen: Fabrikant Helmholtz..... Johs. Ring
Ilse, seine Tochter..... Clara Wieth
Rechtsanwalt Stein, ihr Onkel..... Herr Dynesen
Graf Rodern..... Henry Seemann

Der Fabrikant Helmholtz trägt schwere Sorgen, die er selbst seiner Tochter, sonst seine beste Kameradin, nicht anvertraut. In dem furchtbaren Kampfe ums Dasein, den er führt, hat sein Herz gelitten. Trotzdem greift er immer wieder zu Betäubungsmitteln, um sich wenigstens einige Stunden der Ruhe zu verschaffen. An einem Nachmittag jedoch, als er sich heimlich Morphium in den Tee schüttet, dauert sein Schlaf besonders lange, und Ilse, die ihm sein Lieblingslied gespielt hat und des Glaubens ist, er sei darüber eingeschlummert, pflückt einen herrlichen Strauss im Garten, um ihn damit bei seinem Erwachen zu erfreuen. Allein er erwacht nie mehr, und das nervöse junge Mädchen erlebt Stunden furchtbarer Erschütterung und namenlosen Wehs. In der Nacht, die darauf folgt, verlässt sie schlafwandelnd ihr Zimmer, lässt sich vor dem Klavier nieder, um dem Vater vorzuspielen und kehrt erst ins Leben zurück, als die ersten Töne ihren Fingern entquellen. Entsetzt findet sie sich dem Toten gegenüber, und die ganze Schwere ihres Leides legt sich mit doppelter Last auf ihre jungen Schultern.

Trotz ihrer überaus reizbaren seelischen Veranlagung ist Ilse entschlossen, das freundliche Angebot ihrer Verwandten abzuweisen und sich auf eigene Füsse zu stellen. Sie findet eine sehr gute Stellung als Erzieherin der kleinen Komtesse Rodern, dessen Vater bei der Versteigerung des Helmholtzeschen Nachlasses Ilses Portrait gesehen und einen überaus tiefen Eindruck von der vornehmen Schönheit des jungen

Mädchen empfangen hat.

Im Hause des Grafen führt Ilse ein zufriedenes, glückliches Leben. Sie gewinnt das Zutrauen und die Liebe ihrer kleinen Schülerin und erfährt mit pochendem Herzen, dass auch der Graf grosse Stücke auf sie hält. Ilse liebt den edlen stattlichen Mann, ob schon die Macht ihrer Gefühle ihr noch nicht klar zum Bewusstsein gekommen ist.

In einem Kurort hat der Graf einen Baron und seine Gattin kennen gelernt und das Paar auf sein Schloss eingeladen, ahnungslos, dass seine neuen Freunde Hochstapler und ebensowenig adlig wie verheiratet sind.

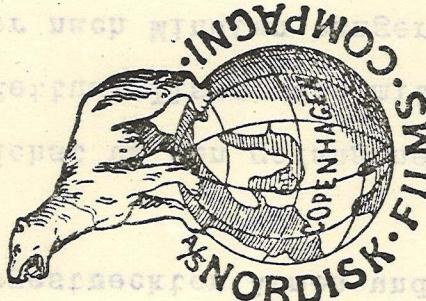
Die Verbrecher haben die Einladung auch nur angenommen, um den kostbaren Familienschmuck an sich zu bringen, dessen Versteck in einem hinter einem Bilde verborgenen Schränkchen sie sehr bald erraten. An dem Tage, als der Graf ein grosses Fest in seinem Schlosse gibt, wird das Verschwinden der kostbaren Juwelen bekannt. Die Schuldigen bemühen sich, den Verdacht auf die arme Erzieherin zu lenken, die den Ball ziemlich frühzeitig verliess. Allein sowohl der Graf wie auch die bei ihm lebende Schwester sträuben sich, an Ilses Unredlichkeit zu glauben. Die sofort herbeigerufenen Detektive wünschen jedoch, auch sie zu verhören, und der Graf gibt schliesslich, trotz der Bitten seines Töchterchens nach. Tief erregt über diese Vorfälle und über den Umstand, dass auch ein Schatten des Argwohns auf, sie gefallen zu sein scheint, begibt sich Ilse in ihr Schlafgemach. Wie am Todestage ihres Vaters wirken auch jetzt im Halbschlaf die Ereignisse so stark auf sie ein, dass sie nachtwandelnd in das Zimmer geht, in dem eingebrochen wurde. Hier entdeckt sie die Baronin, die das unglückliche Mädchen ins Zimmer einschliesst und dann das Schloss alarmiert. Jetzt wird auch der Graf an Ilse irre, und ihre tiefe Verzweiflung, die Beteuerungen ihrer Unschuld röhren nur noch sein Mitleid. Er verspricht ihr, nicht weiter in sie zu dringen, verlangt aber, dass sie sein Schloss im Laufe des nächsten Tages ver lasse. Halb betäubt vor Schmerz

sinkt Ilse erst gegen Morgen in einen unruhigen Schlummer. Dass ihre liebe Erzieherin fortgehen wird, stimmt vor allem des Grafen Töchterchen traurig, und die feste Ueberzeugung, dass Ilse nicht gestohlen hat, schärft ihr Misstrauen den übrigen Schlossbewohnern gegenüber. So entdeckt das Kind, dass der Baron Kenntnis von einem Geheimgang im Schlosse hat, der selbst ihr noch nicht bekannt war, Sie folgt ihm heimlich und beobachtet durch das Schlüsselloch, wie er sich über ein Kästchen beugt, das blitzende Ringe, Ketten und Behänge enthält. Geistesgegenwärtig riegelt sie die Tür von aussen zu und eilt dann in den Garten, um ihren Vater zu holen. Als der Graf sich, ungläubig noch, dem Schlosse nähert, sieht er zu seinem Entsetzen Ilse in einem leichten Nachtgewand auf dem Schlossgesims mit ausgestreckten Armen und geschlossenen Augen wandeln.

Ohne sich zunächst um den gefangenen Dieb zu kümmern, bemüht er sich um die Rettung Ilsen, die mit der aufopfernden Hilfe seiner kleinen Tochter nach Minuten banger Angst gelingt. Nachdem er Ilse in die Arme geschlossen und sich ihre Verzeihung erbeten hat, eilt er, von seinem Töchterchen geführt, in das Turmgemach. Allein der Dieb hat seine Strafe bereits gefunden, Bei dem Versuch, sich an einem Seile herabzulassen, brach das Fensterkreuz und der angebliche Baron liegt zerschmettert auf den Fliesen vor dem Schlosse. Nun wird auch seine Gefährtin verhaftet, und es stellt sich heraus, dass der Graf ein gefährliches Verbrecherpaar in seinem Schlosse beherbergt hat.

Nach diesen Stunden der Aufregung kehrt ein doppelt wohltuender Friede in das Schloss ein. Ilse bleibt nun selbstverständlich in der Familie des Grafen, aber nicht als Erzieherin des Kindes, sondern als sein liebes, holdseliges Mütterchen, das nun endlich wieder eine neue Heimat gefunden hat.

СОМПАНИИ ГАНТЕЛЕЙ ГАГАУЗІЯ СІРДЕЧНОГО АВІАЦІОННОГО ТОВАРИЩЕСТВА

ENE I VERDEN

Dans le somnambulisme.

Le fabricant Lasalle est tourmenté par des soucis économiques, qui s'amassent autour de lui à un tel point qu'ils menacent d'asombrir sa raison. Pour ne pas succomber complètement il a recours à des stimulants. Il prend chaque jour une dose considérable de morphine. Peu à peu ce remède mine sa constitution, et un jour sa fille, Eugénie, le trouve mort dans son fauteuil. Il a expiré tandisqu'elle lui jouait son air favori.

Jusqu'ici le fabricant Lasalle a su éloigner tous les chagrins de sa chère fille. Maintenant tous les lourds soucis de la vie se présentent à elle sous la figure lugubre de la mort. Il n'est donc pas étonnant que la mort de son père lui fasse perdre la tête ainsi que, sous l'influence de l'ébranlement moral, que l'événement lui a fait subir, la nuit suivante elle tombe en somnambulisme.

Dans cet état elle revit les dernières heures, qu'elle a vécues avec son père jusqu'au moment où elle se met au piano pour jouer la mélodie, qu'il affectionnait. Les sons du piano la réveillent.

Pendant les premiers temps difficiles, qui surviennent après la mort de son père, Eugénie trouve aide et appui chez son oncle, l'avocat Verdier. Il lui offre l'hospitalité, mais elle refuse son offre charitable. Elle est trop fière pour vouloir vivre pour longtemps peut-être au dépens des autres. Elle gagnera sa vie elle-même.

Il se montre que tout ce que le fabricant Lasalle a laissé se résume par des dettes. En conséquence tout ce qu'il possédait doit être vendu. Avant la vente on organise une exposition des tableaux et des objets d'art, qui ont orné la maison des Lasalle, et qui maintenant seront dispersés à tous les

vents. L'exposition est entre autre visitée par le comte de Briand, qui s'éprend d'un portrait d'une jeune fille, non pas autant pour la valeur artistique du tableau que pour le charme ravissant du modèle.

Il veut acheter le portrait, mais on l'informe, à son grand chagrin, qu'il n'est pas à vendre. C'est par suite d'une erreur, qu'il a été exposé avec les autres objets. Il appartient effectivement à l'avocat verdier qui, en outre, est l'oncle de la jeune fille que l'image représente.

Le comte de Briand, qui est encore un jeune homme, a perdu sa femme il y a quelques années. Il a une petite fille dont l'éducation a été confiée à sa soeur. Mais l'enfant est maintenant arrivé à un âge auquel il semble au frère et à la soeur, qu'il est plus sage de remettre son éducation entre les mains d'une gouvernante.

Par l'avocat verdier, le comte de Briand a eu connaissance de la volonté d'Eugénie de gagner sa vie elle-même, aussi la pensée lui vient-elle d'offrir à la jeune fille, dont il s'est épris des traits à l'exposition la place de gouvernante de sa petite fille. Eugénie accepte l'offre.

En même temps qu'Eugénie entre en fonctions, arrivent chez le comte de Briand une couple d'étrangers, le comte Rubini et la comtesse Luigi avec lesquels le comte de Briand a fait connaissance à Monte Carlo, et qu'il a invités à lui rendre visite. Il ne se doute nullement que sous ce nom noble se cache en réalité un couple renommé de criminels internationaux.

L'arrivée de la comtesse Luigi et du comte Rubini est célébrée par une petite fête au chateau.

Au beau milieu de la fête la société est informée qu'une précieuse collection de bijoux de famille que le comte de Briand avait confié en garde à sa soeur a été volée. L'é-

motion est générale et on fait venir la police, mais la comtesse Luigi est assez rusée pour faire diriger les soupçons contre la gouvernante. Il manque cependant des preuves, et pour se les procurer un agent de la sûreté reste à demeure au château .

La nuit suivante il se passe qu'Eugénie tombe en somnambulisme. Dans cet état inconscient elle se rend aux chambres occupées par la comtesse Luigi. Celle-ci ne tarde pas à comprendre l'avantage qu'elle peut tirer de ce fait. Elle ferme rapidement la porte à clef et coupe ainsi la retraite à Eugénie. L'alarme est donnée dans toute la maison. De bouche en bouche circule la nouvelle que le voleur est pris, et la joie est générale de penser qu'on a réussi aussi vite à constater qui a commis le vol. Naturellement personne ne nourrit le moindre doute que le voleur des bijoux est bien la jeune dame prise dans l'appartement occupé par la comtesse Luigi sans pouvoir expliquer le motif de sa présence en ce lieu. Son explication sur son état de somnambulisme n'est crue de personne. Le comte de Briand lui-même doit s'avouer que les indices qui s'amassent autour de la malheureuse jeune fille témoignent fermement contre son innocence. Le lendemain, dès le matin il fait écrire par sa soeur à la gouvernante qu'il ne veut pas la faire punir pour le vol, mais qu'elle est priée de quitter le château dans les 24 heures.

Dans tout ce malheur Eugénie n'a gardé qu'une seule amie qui ne doute pas de son honnêteté. C'est la petite fille du comte de Briand, Irma, dont Eugénie, pendant le temps si court de leur connaissance, a réussi à conquérir l'amour. Avec un zèle tout enfantin Irma a pris la défense d'Eugénie et protesté énergiquement contre les accusations dirigées contre sa chère gouvernante. Plus les indices s'accumulent autour d'Eugénie, plus elle s'attache fidèlement à elle.

Le hasard veut que ce soit justement Irma qui dévoile les criminels qui en réalité ont commis le vol des bijoux, et ainsi qu'il lui soit donné de purifier Eugénie des soupçons qui pèsent sur elle. Irma découvre par hasard que le comte Rubini disparaît par une porte secrète derrière laquelle un escalier conduit dans les chambres supérieures de la tour du château. Irma le suit, et apprend de cette manière que c'est lui qui a volé les précieux bijoux et les a cachés dans une des chambres de la dite tour. En fille intelligente elle referme à clef la porte derrière lui et court chercher son père.

En même temps, un ordre télégraphique de la police locale est arrivé d'arrêter le couple criminel qui sous les noms de "comte Rubini et comtesse Luigi" séjourne au château du comte de Briand. Et maintenant les événements se développent plus vite qu'on ne peut le décrire. La police arrête la comtesse Luigi. Un autre sort attend son complice. Lorsqu'il se voit pris comme un rat au piège il veut essayer de s'enfuir. Il trouve une corde, au moyen de laquelle il veut descendre de la tour, mais le montant de la fenêtre auquel il a fixé la corde est vieux et pourri, il cède au poids et le pseudo-comte vient se briser sur le pavé au pied de la tour.

Guidée seule par son instinct d'enfant la petite Irma n'a pas douté un instant de l'innocence d'Eugénie, contrairement au comte de Briand, qui malgré les sentiments de son cœur s'est laissé égarer par quelques faits compromettants. Heureux il implore le pardon de la jeune fille et lui offre la réparation qu'elle a si bien méritée, en lui demandant d'être sa femme et de tenir lieu de mère à Irma.

A circular stamp with a decorative border. The top half of the border contains the word "NORDISK" in capital letters, and the bottom half contains "COMPAGNI". Inside the circle, there is a detailed illustration of a person's head in profile, facing right. Behind the head is a stylized globe or map of the world.